Povídky, pohádky a další

10. Muflon

Tato příhoda se stala jednoho krásného březnového dne v děčínském lokomotivním depu. Jako všude i zde se vždy našlo mnoho „dobrodinců“ ochotných vyvést komukoli jakoukoli lotrovinu; čistě pro požitek z dobrého vtipu.

Pokaždé si tito vtipálci dovedli najít vhodný cíl ke svým fórkům.

Jednou z jejich obětí se stala uklízečka, obstarávající čistotu v místnostech náležejících k depu. Jednalo se o několik domů především s kancelářemi a o jedno menší stavení, kde se scházeli strojvůdci předtím než šli na směnu, nebo si tu mohli odpočinout mezi jednotlivými jízdami.

Tyto společné prostory mělo na starosti asi deset uklízeček. Jednou z těchto dam byla i Dana Třísková, hodná, přičinlivá ženská středního věku se solidní nadváhou a poněkud pomalejším úsudkem. Na to hřešila spousta lidí.

Paní Třísková byla mimo jiné i vášnivou chovatelkou hrabavé drůbeže, konkrétně slepic domácích. Pravidelně minimálně jednou ročně se jí dařilo odchovat i houf roztomilých kuřátek.

Letos se ale paní Daně nějak nedařilo. Její nejlepší kvočna se rozhodla, že ji už nebaví neustále zahřívat snůšku a odešla za svými družkami do výběhu. Paní Třísková dala vejce pod infra lampu a sháněla umělou líheň. Ať hledala, kde chtěla, nemohla najít takovou, která by vyhovovala jejím nárokům a zároveň byla finančně dostupná. Jedna líheň pro ni byla příliš veliká, jiná zase malá. Tahle se jí zdála příliš drahá na svou velikost. Nic jí nebylo po chuti.

Častokrát rozebírala své trápení s kolegyněmi, ale žádná jí nedovedla

poradit. Ani jedna z uklízeček nebyla tak vášnivou chovatelkou jako právě paní Třísková.

Jednoho dne zaslechl její lamentování jistý Aleš Vomáčka, strojvůdce. Vomáčka byl čtverák, kterému nebylo rovno. Uměl si udělat legraci i z jižního řádu. S šedesátkou na krku už ledacos zažil, přesto neztrácel smysl pro humor. Nikdy nepokazil žádnou švandu. Naopak, pokaždé přispěl svou troškou do mlýna. Všichni železničáři z děčínského depa ho měli rádi.

Jakmile Aleš Vomáčka uslyšel, asi tak po stoosmdesáté, nářky paní třískové, rozhodl se, že si z ní ztropí legraci. Když měl večer po službě, přistoupil k ní a zcela vážně s ní navázal řeč: „Paní Třísková, slyšel jsem, jak si stěžujete, že vám kvočna nechce sedět na vejcích a proto sháníte umělou líheň.“

„No, to je pravda, pane Vomáčko.“

„Já bejt váma, nesháním líheň, ale muflona.“

„Muflona?“

„To je zvíře, víte… Je takový velký, trpělivý a jak hřeje… Paní, to je vám lepší než jakákoli líheň… A kolik vajec vysedí. Určitě víc než kterákoli slepice. Jak říkám, není nad muflona,“ spustil Vomáčka proud své výmluvnosti.

„To zní zajímavě, ale kolik takovej muflon stojí?… Jak a kde ho sehnat?“ paní Třísková se chytla do sítě Vomáčkových výmyslů.

Ostatní strojvůdci slyšeli už od začátku celou rozmluvu a dusili se smíchem nad naivitou paní Třískové.

„Já myslím že do dvou tisíc byste se vešla…Uvažte, že vám vydrží i několik let, když si koupíte mládě… My doma jednoho máme a jsme s ním moc spokojený. Manželka už ani nemá kam dát kuřata, jak je ten muflon dobrej… A kde muflona sehnat? To vám taky poradím; zkuste se zeptat u myslivců nebo po známých, určitě vám ho někdo rád prodá… Jak říkám, velice výhodná investice," pokračoval Vomáčka ve vychvalování se zručností obchodního cestujícího.

„Díky za radu, pane Vomáčko, jste zlatej člověk," rozzářila se paní Třísková.

„Není zač, jsme přece lidi a musíme si pomáhat," usmál se Vomáčka a rozloučil se.

S potutelným úsměvem odešel spěšně domů.

Paní Třísková začala shánět muflona. Ptala se po všech známých, zkoušela kdejakého myslivce. Nikde nemohla to zvíře sehnat. Když se vrátila od posledního myslivce, který ji po dotazu: „Máte muflona nazbyt?" beze slova vyprovodil s nabitou brokovnicí v ruce, seděla doma a brečela si do kafe.

Její muž, Emil Tříska, znal manželku dost dobře, aby věděl, že ji dovede rozesmutnit jen máloco.

„Danuš, co se ti stalo?" zeptal se a přisedl k ní.

„Nemůžu nikde sehnat muflona," odpověděla se vzlykotem.

„Na co potřebuješ muflona?… Snad nechceš takový zvíře chovat doma jako mazlíčka!"

„Kdepak, já ho chci místo umělé líhně," posmrkávala paní Třísková.

V tu ránu měl Tříska jasno. Znal naivitu své drahé polovičky.

„Paní Vomáčková muflona má a je s ním spokojená… Jenom já nemám nic!“ pokračovala ona ve svých stížnostech.

„Tak Vomáčková, říkáš?… Poslouchej, muflona zatím mít nemůžeme, protože by nám všechny vajíčka rozbil… Já zkusím zaběhnout k Vomáčkovým a toho jejich muflona si vypůjčím!“

Pan Tříska dobře věděl, odkud vítr vane. Aleš Vomáčka byl v Děčíně známý jak falešná pětka. Vomáčkovi bydleli jen o tři ulice dál. Tříska tam byl rychleji, než bys vejce natvrdo uvařil.

Emil Tříska zazvonil u dveří. Otevřela mu paní Magdalena Vomáčková, celkem hezká ženská středního věku.

„Co byste chtěl, pane Třísko?“

„Je doma váš manžel?“

„Pojďte dál, já mu řeknu, že jste přišel,“ usmála se žena.

Tříska vstoupil do domu. Za malou chvíli přišel i Aleš Vomáčka.

Pan tříska po něm hodil takový pohled, že by dovedl odpravit i chřestýše.

„Co potřebuješ, Emile?“ zeptal se docela nevinně Vomáčka.

Oba muži se znali od nejútlejšího dětství, kdy spolu vyvedli nejednu lotrovinu.

„To tebe napadlo nacpat Daně do hlavy ten nesmysl s muflonem?“ zavrčel Tříska skrz zuby.

„Jo, docela dobrej fórek, ne?“

„Dobrej fórek?… Tak abys věděl, okamžitě si to u ní vyžehlíš, nebo zapomeň na to, že ti někdy přijdu picnout toho tvýho pašíka!“ Tříska popadl svou mocnou pravicí Vomáčku za krk.

Pan tříska totiž byl vyhlášený řezník a téměř žádná zabijačka v širokém okolí se neobešla bez jeho zkušené pomoci.

Milému Vomáčkovi tak nezbylo nic jiného, než se jít omluvit a napravit, co se svou nevymáchanou hubou způsobil.

O celé věci se přirozeně dověděli jeho kolegové a pak si Aleše Vomáčku čas od času doba dobírali: „Aleši, sežeň mi muflona!“ nebo: „Vomáčko, kdy dovedeš toho muflona?“ a podobně.

Paní Třísková se málem hanbou propadla, když slyšela, jak se jí kolegyně smějí. Nakonec přece jen tu pohromu ustála a příště si dávala velký pozor na to, aby nebyla tak naivní a neskočila kdejakému „dobrákovi“ na špek.

A jak to dopadlo s tou líhní? Paní Třísková přece jen jednu vhodnou objevila a koupila.